

KỶ NIỆM GIÁNG SINH TRONG LAO TÙ CỘNG SẢN - VŨ ĐỨC NGHIÊM

Tháng 4-1975, sau khi Cộng quân cưỡng chiếm Sài Gòn, cũng như hầu hết cựu sĩ quan Quân lực Việt nam Cộng hoà, người viết bài này đã phải đi trình diện học tập cải tạo.

Giữa tháng 6-1975, chúng tôi bị đưa đến trại Long Giao thuộc tỉnh Long Khánh. Khoảng đầu tháng 11-75, thì chuyển về trại giam Suối Máu, (Tân hiệp, Biên hoà).

Giáng sinh 75 đã gần kề. Trời tháng chạp trong Nam chưa bao giờ lạnh thế. Nằm trên sàn đất chật chội và dơ dáy, thiếu thốn mọi tiện nghi tối thiểu, những người tù cảm thấy đau lòng thương thân phận ngục tù trong cảnh nước mất nhà tan. Riêng tôi được an ủi vì có em ruột tôi là Vũ Đức Chính ở cùng trại nhưng khác phòng. Em Chính có mang theo được một Kinh Thánh Tân Cựu ước do thân phụ chúng tôi cho em trước khi mất nước 3 tuần lễ. Hai anh em thường gặp nhau trong giờ nghỉ, cầu nguyện, đọc Kinh Thánh, nên rất được an ủi, vì biết chắc có Chúa ở cùng trong những ngày hoạn nạn

Đêm Giáng sinh, từng tốp anh em rủ nhau đi dạo trên những lối đi hẹp trong trại, Việt cộng cấm tù không được hội-họp đọc kinh hay hát nhạc Giáng sinh, nhưng các anh em tín hữu, Tin lành cũng như Công giáo, vẫn hát hoặc đọc kinh từng nhóm nhỏ với nhau một cách kín đáo. Cách xa trại chừng vài cây số, có ánh sáng đèn và tiếng ca nhạc Giáng sinh vang vọng lại từ các nhà thờ thuộc khu vực kế cận tỉnh Biên hoà. Người tù nghe tiếng ca hát vắng xa, lòng bồi hồi nhớ lại những ngày Giáng sinh xa xưa mà vô vàn cảm xúc. Trong hoàn cảnh khó khăn, xa Hội- Thánh và gia đình, tôi đã được sự thúc giục để viết ca khúc "Lời nguyện cầu Đêm Giáng Sinh"... để dâng lên Chúa lời cầu xin tha thiết:

*"Nguyện cầu xin Chúa đến với chúng con đêm nay"
"Khi bóng tối ngập đày, hồn rên xiết đêm ngày..."
"Quỳ nơi chân Chúa Chí Thánh, Chúa ơi đêm nay"
"Trong kiếp sống đọa đày, hồn mong Chúa hao gầy"
"Nguyện cầu xin Chúa cho lòng càng yêu Chúa mãi,"
"Tháng năm không nhạt phai, nguyện Ngài sống trong con suốt đời"*

Tháng 6-76, chúng tôi lại chuyển trại, lần này thì ra tận miền Bắc. Kể sao cho hết nỗi nhọc nhằn, gian khổ và nhọc nhãi trong chuyến đi này. Những người tù lôi thôi, lếch thếch, rách rưới với đồ đạc kèn càng, nằm trong khoang tàu như cá hộp.. Thấm thoát đã đến tháng 12-76, lại một mùa Giáng sinh xa gia đình và Hội Thánh. Trong một ngày đi lao động, người viết được phân công lợp mái nhà cho trại. Đang khi làm việc, chợt thấy một người ngoại quốc, chắc là người Mỹ, mặc bà ba đen, lái xe Jeep ngừng trong sân cách chỗ tôi làm việc chừng vài ba mét. Tôi tìm cách gợi cho hẳn chú ý bằng cách huýt sáo bài "Silent Night, Holy Night", nhưng anh ta làm bộ ngó lơ, có lẽ vì anh ta thấy Việt cộng chung quanh quá đông. Sau đó một bạn tù cho biết người Mỹ ấy được V.C. dùng làm thợ máy sửa xe trong trại, và anh ta không dám nói chuyện với bất cứ người nào khác.

Thời gian qua đi thật mau, nhưng mỗi lần mùa Giáng sinh về, tôi lại có những kỷ niệm khác nhau ở nhiều trại khác với những người bạn mới.

Tháng 10-1978 chúng tôi được chuyển trại về miền Trung, trại tù Nghệ Tĩnh 6 (NT6) Nơi đây, tôi có may mắn gặp nhiều anh em Tin Lành và thường họp nhau mỗi trưa Chúa Nhật để cầu nguyện, đọc Kinh Thánh và hát Thánh ca. Người lớn tuổi nhất trong số các anh em Tin lành là

Nguyễn Văn Sắc, con Cụ Mục sư Nguyễn Văn Tửu, kể đó là Kiều công Lý, con Cụ Mục sư Kiều công Thảo, Nguyễn Lương Tâm, con Cụ Mục sư Nguyễn Lương Thiện, và các anh Mùi, anh Mới, anh Tể và một vài anh em khác nữa. Noel 1978, chúng tôi có tập hát một số bài hát Giáng sinh và có một buổi ăn thân mật. Anh em góp bột, đường đậu phụng, để làm chiếc bánh Giáng sinh, tôi cũng góp một con gà đóng hộp nấu một món ăn rất ngon. Buổi họp mặt Giáng sinh thật là vui vẻ và cảm động. Cảm ơn Chúa là mọi sự diễn ra tốt đẹp. Cũng trong dịp này, Nguyễn Lương Tâm viết bài thơ 8 chữ có nhiều câu rất xúc động:

*... " Mong kịp về cùng bầy chiên nhỏ bé"
" Lòng reo vui bên máng cỏ Ngài năm"
"Nhưng trọn đời, niềm tin là thánh lễ"
" Dâng lên Ngài, hương tỏa ngát tháng năm"*

Bài thơ này được phổ nhạc, gửi về Sài Gòn và Mục sư Huỳnh Minh Đức đã hát ở nhà thờ Khánh hội trong những ngày lễ Noel sau đó.

Năm 1981, tôi bị giam tại khám Chí Hòa. Noel sắp đến trong sự cô đơn và lạnh lẽo vô cùng. Tôi nằm co quắp vì đói, lạnh, nhưng cũng hát cho Đổ đình Hoàng, người bạn cùng xà lim nghe những bài hát Noel mà tôi đã viết trong trí nhớ. Nửa đêm Giáng sinh, anh Hoàng bá Tất ở xà lim bên cạnh quăng giầy gửi sang cho chúng tôi hai chiếc bánh làm bằng cốm dẹp ngào đường trên rắc đậu phụng. Thật là miếng khi đói, gói khi no, chúng tôi nhận quà mà ứa nước mắt tạ ơn Chúa và cảm ơn anh Tất...

Noel 2000 sắp đến. Ngồi viết lại mấy dòng này, tôi bồi hồi nhớ lại chặng đường gian khổ đã đi qua và những kỷ niệm Giáng sinh trong ngục tù Cộng sản. Tôi tạ ơn Chúa đã cho tôi một thời tự do, nhưng tôi cũng tạ ơn Chúa đã cho tôi những ngày tháng lao tù và những ngày Giáng sinh trong ngục tù tôi sẽ chẳng bao giờ quên được. Tôi nhớ lại những đêm trong tù ở giữa vùng rừng núi Hoàng-liên-sơn âm u, cô đơn và đói khổ lạnh lùng, tôi đã ngược nhìn sao sáng trời cao để nhớ đêm xưa Cứu Chúa vào đời. Cảm xúc ấy triền miên và thôi thúc tôi viết ca khúc "Ngược Nhìn Sao Sáng Trời Cao"

*" Nhìn sao đêm nhớ Chúa xưa xuống làm người"
" Khổ hình trên thánh giá chết vì tội tôi"
" Lòng thêm yêu Chúa tha thiết đêm ngày"
"Nguyện cầu ăn năn, nước mắt dâng đầy"
" Xin cảm ơn Cha vì lòng nhân ái "
" Đã ban cho đời cứu ân nhiệm mầu"
"Thiên Chúa từ nhân cho con Trời giáng thế"
" Xin cứu vớt con trong đời khổ đau"...*

Đã hơn 10 mùa Giáng sinh qua đi, kể từ ngày tôi được trả tự do và sống ở miền đất tạm dung này. Mỗi khi nghe nhạc khúc Noel trời dậy, lòng tôi bồi hồi thăm tạ ơn Chúa về chặng đường đã qua. Tôi có thể tha thứ, nhưng không làm sao quên được. Chúng ta vui hưởng một mùa Giáng sinh no ấm và đoàn tụ. Chỉ xin ơn Chúa sớm giải thoát cho đồng bào chúng ta, hơn 70 triệu người đang sống trong hoàn cảnh khó khăn ở quê nhà sớm được hưởng những ngày tự do để đón mừng Chúa ra đời trong những mùa Noel sắp tới.

San Jose, tháng 12-2000

VŨ ĐỨC NGHIÊM